

Sygn. akt IX Ka 1637/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 stycznia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Kielcach, IX Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Krzysztof Sójka

Protokolant: st. sekr. sądowy Anna Misztal

przy udziale oskarżyciela publicznego -----

po rozpoznaniu w dniu 27 stycznia 2015 r.

sprawy **Z. K.**

obwinionego o wykroczenie z art. 86 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Busku Zdroju X Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą
w Pińczowie

z dnia 22 września 2014r. sygn. akt X W 25/14

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od obwinionego Z. K. na rzecz oskarżyciela posiłkowego A. Ś. kwotę 516,60 (pięćset szesnaście 60/100) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym;

III. zasądza od obwinionego Z. K. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 80 (osiemdziesiąt) złotych tytułem kosztów postępowania odwoławczego.

Sygn. akt IXKa1637)14

UZASADNIENIE

Z. K. obwiniony został o to, że w dniu 29 maja 2013r. ok.13.20 na ul. (...) w P. pow. P. woj. (...) prowadząc pojazd V. (...) nr rej. (...) nie zachował szczególnej ostrożności podczas wykonywania manewru skrętu w lewo, wskutek czego doszło do kolizji drogowej z kierującym motocyklem K. nr rej. (...) powodując zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym tj. o wykroczenie z art. 86§1kw.

Sąd Rejonowy w Busku Zdroju X Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Pińczowie wyrokiem z dnia 22 września 2014 r. uznał obwinionego Z. K. za winnego tego, popełnienia zarzucanego mu we wniosku o ukaranie czynu przyjmując, iż niezachowanie przez niego ostrożności polegało na nienależytym upewnieniu się przed podjęciem manewru zamiany kierunku jazdy, czy prowadzony przez niego samochód nie jest wyprzedzany przez inny pojazd, co zakwalifikował jako wykroczenie z art. 86§1kw i za to na podstawie art. 86§1kw w zw. z art. 24§1i3kw wymierzył mu karę 300 zł grzywny. Na podstawie art. 118§1kpw i art. 627kpk w zw. z art. 119kpw zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1330.99zł tytułem kosztów sądowych, w tym 30 zł tytułem opłaty od wymierzonej kary i 1300,99 zł tytułem wydatków.

Apelację od tego wyroku wniósł obwiniony , który zaskarżył wyrok w całości i zarzucił rozstrzygnięciu :

1. obrazę przepisów postępowania co miało wpływ na treść wyroku , a mianowicie poprzez pominięcie ujawnionych w postępowaniu okoliczności mających znaczenie dla rozstrzygnięcia w szczególności wynikających z akt sprawy i zeznań świadka zdarzenia , ponadto poprzez odmowę wiarygodności jego wyjaśnień , uznanie za fachową i rzetelną opinię biegłego inż. S. K. , którą Sąd podzielił w całości bez przeprowadzenia wszechstronnej analizy przeprowadzonych dowodów z przekroczeniem zasady swobodnej ich oceny ,
2. błąd w ustaleniach faktycznych przez przyjęcie , że obwiniony nie obserwował należycie drogi za pojazdem w obu lusterkach zewnętrznych , brak sporządzenia przez biegłego analizy czasowo – przestrzennej z uwzględnieniem możliwości obserwacji drogi za jego pojazdem ,
3. nieuzasadnione oddalenie wniosków dowodowych w postaci dostarczenia przez biegłego wyników analizy matematycznej sporządzonych przez biegłego S. K. wariantowych analiz przebiegu zdarzenia , co uniemożliwiło Sądowi prawidłową ocenę istniejącej sytuacji drogowej i rzetelności opinii .

W konkluzji obwiniony wniósł o uchylenie wyroku i uniewinnienie go lub przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania .

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

Wniosek o sporządzenie pisemnego uzasadnienia wyroku Sądu II instancji wniósł pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego domagając się uzasadnienia orzeczenia Sądu Okręgowego odnoszącego się do kosztów zastępstwa procesowego.

Apelacja obwinionego na uwzględnienie nie zasługuje .

Nie są zasadne zarzuty Z. K. , wskazujące na jednostronność , wybiórczość oceny przeprowadzonych dowodów oraz niepełność materiału dowodowego. Analiza dowodów zgromadzonych w niniejszej sprawie oraz pisemnych motywów zaskarżonego wyroku pozwala na stwierdzenie , iż Sąd Rejonowy nie dopuścił się błędu, tak w ocenie przeprowadzonych dowodów , jak też w dokonywaniu na ich podstawie ustaleń faktycznych . Sąd Rejonowy rozważył wszystkie okoliczności mające znaczenie dla poczynienia prawidłowych ustaleń co do czynu obwinionego , wskazał także przesłanki na podstawie których przyjął , iż Z. K. dopuścił się przypisanego mu wykroczenia . Apelacja zaś nie przytacza żadnych okoliczności , które mogłyby podważyć prawidłowość rozumowania i ustaleń Sądu I instancji . Wręcz przeciwnie , obwiniony uzasadniając tezę o braku podstaw do przypisania mu popełnienia wykroczenia , wybiórczo przytacza dowody , wywodząc z nich , nieuprawnione w świetle dokonanych ustaleń faktycznych , wnioski o swojej niewinności .

Jak słusznie wskazał Sąd Rejonowy przeprowadzone w niniejszej sprawie dowody w postaci częściowych zeznań A. Ś. , a także częściowych wyjaśnień obwinionego , w powiązaniu z protokołami oględzin pojazdów uczestniczących w kolizji i sporządzonym na miejscu zdarzenia szkicem sytuacyjnym oraz analizą zdarzenia przedstawioną w opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych , wbrew odmiennej ich ocenie przedstawionej w apelacji , dawały pełne podstawy do poczynienia ustaleń faktycznych . W tym zakresie Sąd Rejonowy ustalił i rozważył wszystkie istotne okoliczności , w jakich doszło do kolizji pojazdów . Poddał wnikliwej ocenie sytuację drogową wytworzoną w krytycznym czasie przez kierowców obu pojazdów .

Okoliczności faktyczne w jakich doszło do przedmiotowej kolizji zostały prawidłowo ustalone przez Sąd Rejonowy . W tym zakresie oparł swoje ustalenia częściowo na relacji osób uczestniczących w zderzeniu , a także uwzględnił opisane w protokołach oględzin uszkodzenia pojazdów , które zweryfikował w kontekście przedstawionej opinii biegłego . Sąd Rejonowy dokonał szczegółowej analizy zarówno wyjaśnień obwinionego Z. K. o , jak też drugiego z uczestników kolizji tj. zeznań A. Ś. . Wskazane wyżej dowody przeanalizował we wzajemnym powiązaniu , jak też przy ich ocenie uwzględnił zeznania P. W. . Jak słusznie uznał Sąd Rejonowy powyższe dowody pozwoliły na ustalenie , że obwiniony

nieprawidłowo wykonał manewr skrętu w lewo zamierzając wjechać na stację paliw, nie upewnił się czy może wykonać go bezpiecznie, tj. czy nie jest w tym czasie wyprzedzany, w efekcie czego doprowadził do kolizji z wyprzedzającym go motocyklem marki K. - A. Ś. . W tym zakresie wyżej wskazane dowody, należycie ocenione przez Sąd Rejonowy pozostają spójne i konsekwentne.

Nie jest zasadny podnoszony przez obwinionego zarzut dotyczący niepełności materiału dowodowego (pkt. 3) . Wbrew wywiadowi apelacji zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, jak słusznie uznał Sąd Rejonowy pozwolił na poczynienie prawidłowych ustaleń faktycznych, a opinia biegłego prawidłowo została oceniona jako jasna, pełna, logicznie przedstawiająca wnioski. Także uwzględniono okoliczność, iż A. Ś. naruszył przepisy ruchu drogowego, co zostało stwierdzone prawomocnym wyrokiem (IXKa1638)14 – XW26)14), która to okoliczność absolutnie nie zwalniała Z. K. z obowiązku zachowania szczególnej ostrożności przy wykonywaniu manewru skrętu w lewo. Uznać zatem należy, że dokonane przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne oparte zostały na kompletnym i wystarczającym dla ustalenia odpowiedzialności obwinionego materiale dowodowym.

Dlatego też mając na uwadze powyższe argumenty należało na podstawie art. 109§2kpw w zw. z art. 437§1kpk orzec jak w wyroku. Na podstawie art. 119kpw w zw. z art. 634kpk zasądzono od obwinionego kwotę 80 zł tytułem kosztów postępowania odwoławczego, na którą to kwotę złożyło się 50 zł tytułem wydatków w II instancji (§3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10.10.2001r. w sprawie zryczałtowanych wydatków postępowania (Dz. U. nr 118 poz.1269) i 30 zł opłaty od wymierzonej kary (art. 8 i 3 ust.1 ustawy o opłatach w sprawach karnych z dnia 23.06.1973r. Dz. U. z 1983r. nr 49 poz.223 ze zmianami).

Na podstawie art. 627kpk w zw. z art. 119kpw i § 2 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 r. Nr 163, poz. 1348) zasądzono od obwinionego Z. K. na rzecz oskarżyciela posiłkowego A. Ś. kwotę 516.60 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym. Sąd Okręgowy dostrzegł, iż pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego, który ujawnił się dopiero w toku postępowania odwoławczego i uczestniczył w jednej rozprawie apelacyjnej, złożył spis kosztów opiewający na kwotę 2520 zł. Jednakże w ocenie Sądu Okręgowego brak było okoliczności uzasadniających zasądzenie od obwinionego kosztów zastępstwa procesowego w takiej wysokości. Zgodnie z ukształtowanym orzecznictwem Sądu Najwyższego, Naczelnego Sądu Administracyjnego i sądów powszechnych, podzielanym przez tut. Sąd Odwoławczy, zasądzając wynagrodzenie wyższe od minimalnego należy wskazać okoliczności uzasadniające takie postąpienie, a związane z charakterem sprawy, zwiększonym nakładem pracy adwokata oraz wkładem jego pracy w przyczynienie się do wyjaśnienia sprawy i rozstrzygnięcia. Oskarżyciel posiłkowy winien przy tym wysokość tych kosztów udokumentować, a jeżeli tego nie uczyni wysokość przedmiotowych kosztów ustala się w oparciu o zasadę wskazaną w § 2 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 r. Nr 163, poz. 1348). Z przepisów tych wynika, iż Sąd władny jest zatem miarkować kwotę wynagrodzenia, a także stwierdzić brak podstaw do zasądzenia wyższego wynagrodzenia, jeżeli skala aktywności adwokata pozostawała na przeciętnym poziomie. Oczywiście pozostaje przy tym, że chociaż pełnomocnika z wyboru łączy z jego klientem "umowa określająca jego wynagrodzenie w granicach dopuszczalnej szerokiej autonomii i sąd nie powinien ingerować w sferę uprawnień stron tej umowy", to nie oznacza powyższe, że sąd pozbawiony jest możliwości kontroli w tym zakresie (tym bardziej, że przedmiotowe wynagrodzenie zasądzone jest od obwinionego w przypadku jego ukarania w ramach rozstrzygnięcia o wydatkach poniesionych przez oskarżyciela posiłkowego) oraz że oskarżyciel posiłkowy zwolniony jest od udokumentowania wysokości poniesionych wydatków (vide: postanowienia Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 22 czerwca 2002 r. o sygn. II AKz 393/11 publ. LEX nr 1001377, KZS 2011/9/117, z dnia 30 września 2009 r. sygn. II AKz 643/09 publ. Prok. i Pr.-wkł. 2010/11/41 oraz wyrok tego Sądu z dnia 5 czerwca 2009 r. sygn. II AKa 61/09 publ. KZS 2009/9/100; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2011 r. sygn. I KZP 1/11 publ. OSNKW 2011/5/38; postanowienia Naczelnego Sądu Administracyjnego: z dnia 24 listopada 2011 r. sygn. II OZ 1113/11 LEX nr 1152247, z dnia 18 maja 2011 r. sygn. I OZ 346/11 LEX nr 990339, z dnia 17 marca 2011 r. sygn. I GZ 66/11 LEX nr 990124).

SSO Krzysztof Sójka